

AN EN MENOKA ZIJN ALS ADOPTIEBUDDY'S
ELKAARS STEUN EN TOEVERLAAT

AN

MENOKA

“We hebben zoveel raakvlakken. We hebben zelfs in hetzelfde weeshuis in Calcutta gewoond”

Wie geadopteerd is, worstelt vaak met vragen, of met gevoelens die anderen niet begrijpen. Daarom richtte Steunpunt Adoptie het project A-buddy op, zodat lotgenoten elkaar vinden en kunnen steunen.

Even voorstellen

Naam: Menoka Laisnez
Leeftijd: 33
Job: leerkracht/lifecoach, procesbegeleider
Getrouwd, mama van Latika (9) en Noah (6)
Geboren in India, geadopteerd in België op 24 september 1987

Naam: An Jacobs
Leeftijd: 39
Woonst in: Walhain
Job: leerkracht
Getrouwd met Ivan, mama van Phineas (14), Sumaya (12) en Tobias (9)
Geboren in India, geadopteerd in België op 25 juli 1981

An: “Twee jaar geleden lanceerde Steunpunt Adoptie een oproep voor geadopteerden die een luisterend oor wilden bieden aan lotgenoten. Ik was meteen enthousiast omdat ik het een prachtig concept vond. Ook ik heb in mijn leven veel vragen gehad over mijn adoptie, waar ik destijds nergens mee terecht kon. Als er toen zo’n buddywerking had bestaan, had ik er zeker gebruik van gemaakt. Bij de lancering van het platform, voelden de eerste gesprekken nog wat onwennig, maar ondertussen heb ik al ongelooflijk veel oprechte getuigenissen gehoord. De verhalen helpen mij op mijn beurt bij mijn eigen verwerking. Maar van alle warme ontmoetingen die ik al heb gehad, koester ik die met Menoka het meest. We werden met elkaar gematcht omdat we zoveel raakvlakken hebben. Aanvankelijk was ik gewoon haar buddy, maar ondertussen is er een echte vriendschap tussen ons gegroeid.”

Menoka: “Voor mij was het geen makkelijke stap om de hulp in te roepen van het Steunpunt Adoptie. Ik was al heel lang aan het twijfelen om deel te nemen aan het buddyproject, maar ik kon me niet voorstellen dat iemand zou kunnen begrijpen wat ik voelde. Mijn hele leven heb ik een soort eenzaamheid gevoeld die ik heel moeilijk kon uitleggen aan anderen. Met An klikte het meteen. Het was de eerste keer dat ik het gevoel kreeg dat iemand mij écht begreep. Bovendien hebben we heel veel gemeen. We zijn allebei geboren in India, hebben beiden een job in het onderwijs en hebben allebei broers en zussen die ook geadopteerd zijn. We hebben zelfs ontdekt dat we in hetzelfde weeshuis in Calcutta hebben gewoond.”

An: “Die overeenkomsten zorgden ervoor dat we ons meteen op ons gemak voelden bij elkaar. Maar wat ons vooral verbonden heeft, is volgens mij het moederschap. Onze gezins-situatie zorgde voor de echte klik.”

Mama, ik ben oké

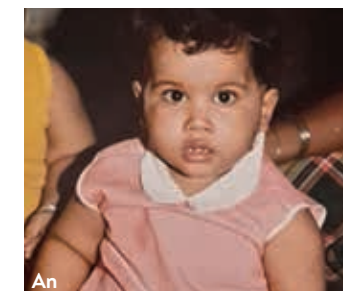
Menoka: “Ik ben altijd bezig geweest met mijn afkomst, maar de echte confrontatie kwam er pas toen ik zwanger was van mijn eerste kind. Omdat mijn adoptiemoeder nooit zwanger was geweest, had ik niemand om vragen aan te stellen of mijn angsten mee te delen. Toen mijn dochtertje drie weken oud was, kreeg ik een klap. Dat was namelijk de leeftijd die ik had toen ik door mijn moeder werd afgegeven in het weeshuis van moeder Teresa. Mijn liefde voor mijn kind was zo groot dat ik me onmogelijk kon voorstellen dat ik haar zou kunnen achterlaten. Ook al weet ik dat mijn biologische moeder waarschijnlijk geen andere keuze had, en is het ook een daad van liefde om je kind af te staan als je in armoede leeft, toch vond ik het moeilijk te begrijpen.”

An: “Bij mij is het net zo gegaan. Vóór ik zelf mama werd, was ik er nooit op die manier mee bezig, maar het is pas wanneer je zelf die overweldigende liefde voor een kind ervaart, dat je kunt begrijpen wat onze moeders moeten hebben doorgemaakt. Ik vroeg me af hoe schrijnend en uitzichtloos de situatie voor mijn mama moet zijn geweest dat ze geen andere optie zag dan mij af te staan. Je bedenkt allerlei mogelijke scenario’s, maar de kans is klein dat we de waarheid ooit zullen kennen.”

Menoka: “Wat voor mij het allerzwaarste weegt, is het besef dat ik waarschijnlijk zal sterven zonder ooit mijn biologische ouders te hebben ontmoet. Nog meer dan voor mezelf, zou ik mijn moeder graag één keer kunnen zien om haar gerust te stellen. Ik kan me voorstellen dat zij kapot gaat aan de onwetendheid. Ik zou haar zo graag vertellen dat het goed met mij gaat, dat ik gelukkig getrouwd ben en twee kinderen heb, en dat ze zich geen zorgen over mij moet maken.” →

Menoka

An

MENOKA

“MIJN HELE LEVEN HEB IK EEN SOORT LEEGTE GEVOELD DIE IK MOEILIJK KON UITLEGGEN AAN ANDEREN. MET AN KLIKTE HET METEEN”

An: “Er gaat geen dag voorbij zonder dat ik aan mijn biologische moeder denk. Mijn grootste motivatie om haar op te zoeken, is om haar schuldgevoel weg te nemen en haar te vertellen dat ik haar beslissing begrijp. Ik ben ondertussen al vier keer naar India gereisd, en hoewel er weinig aanknopingspunten zijn, blijf ik hopen dat ik mijn moeder ooit zal vinden. Het is zoeken naar een speld in een hooiberg, maar voorlopig geef ik het nog niet op. Ik kan mijn geboortegrond niet loslaten. Telkens wanneer ik er voet aan land zet, kom ik thuis. Ook al is het moeilijk om geconfronteerd te worden met de ellende in India, toch word ik er bedwemd door de geuren en kleuren van mijn moederland. Mijn allereerste reis was naar het weeshuis waar ik vandaan kom. Ook al heb ik er maar een paar maanden gewoond, toch voelde ik meteen dat ik er ooit eerder was geweest. Dat was een hele vreemde gewaarwording. Ooit wil ik er terug naartoe gaan met mijn man en mijn drie kinderen. Ik vind het belangrijk om mijn gezin te tonen waar ik vandaan kom.”

Menoka: “Ik was veertien toen ik voor de eerste keer naar India reisde. Daar bezocht ik het weeshuis en kon ik mijn dossier inkijken. Ik schrok enorm toen ik las dat ik mijn naam niet van mijn familie, maar van de zusters kreeg. Dat gaf mij het gevoel geen eigen identiteit te hebben. Familie, vrienden en collega's zijn mij gaandeweg Meno gaan noemen. Dat vind ik heel fijn, zo is mijn naam meer van mij. Maar ik maak me dus geen illusies over het terugvinden van mijn familie. Toen ik werd achtergelaten, werd er geen

naam of adres meegedeeld. Ik heb geen enkel aanknopingspunt, dus de kans is vrijwel onbestaande dat ik mijn moeder ooit zal terugvinden. Ik wil mezelf de ontgoocheling besparen. Zelfs van de datum van mijn verjaardag ben ik niet zeker. We vermoeden dat het negentien augustus is, en ieder jaar word ik een week voor die datum al zenuwachtig. Dan stel ik mij voor hoe bang en alleen mijn biologische moeder zich jaren geleden moet hebben gevoeld toen ze ging bevallen. Gelukkig doen mijn vrienden en familie altijd hun uiterste best om er voor mij een mooie dag van te maken. Ze zorgen ervoor dat ik me op mijn verjaardag extra geliefd voel.”

Veel vragen, weinig antwoorden

An: “Als je geadopteerd bent, bots je vroeg of laat altijd op vragen over je identiteit, al heeft niet iedereen zoveel behoefte om daarover te praten. Mijn broer en zus, die ook geadopteerd zijn, waren er veel minder mee bezig, maar ik heb mij altijd vragen gesteld over mijn geboorteland en mijn achtergrond. Mijn adoptieouders hebben daar in de mate van het mogelijke zo eerlijk mogelijk op geantwoord, maar zij hadden daarvoor enkel de beperkte info uit mijn adoptiedossier dat niet zo heel betrouwbaar was.”

Menoka: “Tegenwoordig kun je vanalles opzoeken op het internet, maar vroeger werd je aan je lot overgelaten als je vragen had over je verleden. In de lagere school was ik de enige die geadopteerd was. Ik kon met nie-

mand over mijn eenzaamheid praten. Het voelde alsof mijn puzzel onvolledig was omdat er stukjes van mijn identiteit ontbraken. Ook mijn ouders zijn altijd heel eerlijk geweest over mijn afkomst, maar toch was het als kind soms pijnlijk wanneer ik op school een stamboom moest maken, of wanneer mensen vroegen of ik het meest op mijn mama of op mijn papa leek. Als puber heb ik heel erg geworsteld met de vraag: wie ben ik eigenlijk? Ondertussen kan ik mijn verhaal wel plaatsen en relativieren, maar die leegte vanbinnen zal nooit meer weggaan.”

An: “Vandaag is er gelukkig meer begeleiding voor geadopteerde kinderen, maar wij waren heel erg op onszelf aangewezen. Onze adoptieouders zijn van een andere generatie. Alles was bespreekbaar, maar wel tot op zekere hoogte. En gevoelens werden soms een beetje weggemoffeld.”

Menoka: “Je mag ook niet vergeten dat er nog steeds een taboe hangt rond adoptie. Als adoptiekind moet je vooral dankbaar zijn dat je goed terechtgekomen bent en verder vooral niet te veel vragen stellen. Uiteraard ben ik mijn adoptieouders ongelooflijk dankbaar voor alles wat ze voor mij hebben gedaan, maar niemand heeft mij als kind ooit gevraagd hoe het met mij ging en hoe ik mij voelde in die situatie. Al wil ik ook zeker niet onderschatten hoe zwaar het voor mijn adoptieouders is geweest. Ik durfde hen als kind niet te veel lastigvallen met mijn vragen, want ik wilde vooral niet ondankbaar overkomen. Toen ik An leerde kennen, heeft ze mij een boek aangeraden waarin adoptie →

AN

“IK HAAL HEEL VEEL VOLDOENING UIT HET BUDDY-ZIJN. MIJN MATCH MET MENOKA IS BETER UITGEDRAAID DAN IK OOIT HAD KUNNEN DROMEN”

AN

“HET IS PAS WANNEER JE ZELF DIE OVERWELDIGENDE LIEFDE VOOR EEN KIND VOELT, DAT JE BEGRIJPT WAT ONZE MOEDERS MOETEN HEBBEN DOORGEMAAKT”

vanuit de verschillende perspectieven van het kind en de adoptieouder wordt verteld: *Op zoek naar Asha*. Dat boek heeft mij geholpen om mijn adoptieouder beter te begrijpen. Ik heb haar na het lezen bedankt voor alle liefde die ze mij gegeven heeft en verteld dat ik haar nu veel beter begrijp. Ik beseef nu dat we elk ons eigen verhaal hebben, maar meer dan ooit met elkaar verbonden zijn.”

An: “Bij mij kwamen de existentiële vragen heel fel naar boven na het overlijden van mijn adoptievader, nu vier jaar geleden. Wanneer je geadopteerd bent, ga je dikwijls op zoek naar een spilfiguur in je leven, iemand aan wie je je kunt spiegelen of optrekken. Voor mij was dat mijn adoptievader. Hij was mijn rots in de branding. Hij hielp mij om in mijzelf te geloven. Toen hij wegviel, moest ik die kracht in mezelf gaan zoeken. Het was alsof ik voor de tweede keer een ouder verloor, en de pijn van mijn adoptie kwam keihard terug naar boven. Na zijn dood wilde ik iets terugdoen en ben ik contact beginnen zoeken met adoptieverenigingen. Ik wilde iets betekenen voor lotgenoten, net zoals mijn papa dat voor mij had gedaan.”

Vriendschap voor het leven

An: “Het verlaten van de biologische roots heeft onbewust een grote impact op een kind, waar het later ook terechtkomt. Sommigen proberen dat beseef weg te duwen, anderen gaan er net heel bewust mee om. Voor mij is er een hele nieuwe wereld opengestaan toen ik in contact kwam met de verhalen van mede-geadopteerden. De connectie die ik voelde, heeft mij geholpen om mijn eigen vragen onder woorden te brengen. Want enkel mensen die het zelf hebben meegeemaakt kunnen volledig begrijpen wat je doormaakt wanneer je geadopteerd wordt.”

Menoka: “Ik ben ongelooflijk blij dat ik An heb leren kennen. Voor het eerst kreeg ik het gevoel dat er echt naar mij werd geluisterd. Maar het allerbelangrijkste was toch de erkenning. Iemand die beaamt dat het oké is dat je het moeilijk hebt met sommige dingen,

Wat is A-buddy?

A-buddy is een platform voor en door geadopteerden. Het is een initiatief van Steunpunt Adoptie vzw, om mensen die worstelen met vragen over hun adoptie een gevoel van (h)erkenning te geven. Ze kunnen er terecht voor een anoniem chatgesprek of om een vaste buddy aan te vragen. Er worden ook laagdrempelige activiteiten georganiseerd voor jongeren en volwassenen. Op het online platform van A-buddy staan er altijd mensen klaar om te luisteren. Tijdens de coronacrisis werd de permanentie opgedreven om een luisterend oor te bieden aan geadopteerde mensen die zich eenzaam voelen.

Meer info:
steunpuntadoptie.be,
a-buddy.be

en dat je niet abnormaal bent of zelfmedelijden hebt. Voor mij waren onze gesprekken een echte eyeopener.”

An: “In het begin luisterde ik vooral naar haar verhaal. Ik wilde mezelf als buddy niet te hard opdringen. Maar toen gaandeweg duidelijk werd hoeveel raakpunten er tussen ons waren, heb ik meer en meer van mijn eigen verhaal prijsgegeven. Zo hebben we bijvoorbeeld ontdekt dat we allebei teksten schrijven over adoptie om onze gevoelens beter te kunnen plaatsen. We hebben die schrijfsels ook aan elkaar laten lezen. Die uitwisseling was heel fijn. Ik had nooit verwacht dat ik zoveel voldoening zou halen uit het buddy-zijn. Mijn match met Menoka is beter uitgedraaid dan ik ooit had kunnen dromen.”

Menoka: “Ik zou het iedereen aanraden die worstelt met vragen over zijn of haar adoptie om een buddy aan te vragen. An en ik lopen elkaars deur niet plat, maar we hebben af en toe contact, en ik weet dat ze altijd klaarstaat als ik haar nodig heb.”

An: “Voor sommige mensen is een face-to-facegesprek te confronterend. Daarom werken we bij A-buddy ook met anonieme gesprekken of chatsessies. Menoka en ik zijn trouwens ook al chattend begonnen.”

Menoka: “Toen ik voor het eerst inlogde op het digitale platform van A-buddy en met An begon te chatten, klikte het meteen, maar dan werd er een ontmoetingsmoment georganiseerd met een grote groep andere geadopteerden. Daar ben ik in paniek geslagen en volledig geblokkeerd. Achteraf denk ik dat de confrontatie toen voor mij te heftig was. Ik heb daarna de communicatie met An even on hold gezet, maar na een tijdje voelde ik de behoefte om opnieuw contact met haar te zoeken. Toen hebben we enkele hele fijne, diepgaande gesprekken gevoerd.”

An: “Dat is volgens mij de sterkte van het A-buddyproject, dat iedereen er terechtkan om zijn hart te luchten. Ieder verhaal is anders, en iedereen heeft nood aan een andere aanpak. Maar met een beetje geluk hou je er een mooie vriendschap aan over.”